# ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 11. septembra 2008 *

Vo veci C-265/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Tribunale civile di Roma (Taliansko) z 21. mája 2007 a doručený Súdnemu dvoru 4. júna 2007, ktorý súvisí s konaním:

**Caffaro Srl**

proti

**Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C,**

za účasti:

**Banca di Roma SpA,**

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič a E. Levits (spravodajca),

generálna advokátka: V. Trstenjak,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. marca 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Caffaro Srl, v zastúpení: G. Barcellona a R. Crincoli, avvocati,

— talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Zadra a S. Schønberg, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 24. apríla 2008,

vyhlásil tento

## Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (Ú. v. ES L 200, s. 35; Mim. vyd. 17/001, s. 226).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi veriteľom Caffaro Srl (ďalej len „Caffaro“) a dlžníkom Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C (ďalej len „Azienda“), ktorý je talianskou verejnou správou, z dôvodu núteného výkonu prikázaním pohľadávok, ktoré mal dlžník v Banca di Roma SpA (ďalej len „Banca di Roma“), ktorá je treťou osobou, ktorá vykonala zablokovanie.

### Právny rámec

*Právna úprava Spoločenstva*

3 Odôvodnenie č. 15 smernice 2000/35 spresňuje:

„Táto smernica definuje len pojem ‚exekučný titul‘, ale neupravuje rôzne postupy núteného výkonu tohto titulu a podmienky, za ktorých nútený výkon tohto titulu môže byť zastavený alebo odložený.“

4 Článok 2 smernice 2000/35 stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

…

5. pojem ‚exekučný titul' znamená akékoľvek rozhodnutie, rozsudok, alebo platobný rozkaz vydaný súdom, alebo iným príslušným orgánom či už na jednorazovú platbu alebo na platenie v splátkach, ktoré umožňuje veriteľovi uplatniť svoj nárok voči dlžníkovi prostredníctvom núteného výkonu. Patrí sem rozhodnutie, rozsudok, alebo platobný rozkaz, ktorý je predbežne vykonateľný a zostáva takým, aj keď sa dlžník proti nemu odvolá."

5 Odôvodnenie č. 23 tejto smernice stanovuje:

„Článok 5 tejto smernice požaduje, aby konanie o nenamietaných nárokoch bolo ukončené v krátkom čase v súlade s vnútroštátnymi predpismi, ale nepožaduje od členských štátov, aby prijali osobitný postup, alebo aby určitým spôsobom zmenili existujúce zákonné postupy."

6 Článok 5 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby exekučný titul bolo možné získať bez ohľadu na výšku dlhu spravidla do 90 dní od podania žaloby alebo urobenia podania veriteľom na súde alebo na inom príslušnom orgáne za predpokladu, že dlh alebo prvky konania nie sú sporné. Členské štáty vykonajú túto povinnosť v súlade s vnútroštátnymi zákonmi, inými právnymi predpismi a správnymi opatreniami.

2. Príslušné zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia budú uplatňovať rovnaké podmienky na všetkých veriteľov usadených v Európskom spoločenstve.

…

4. Tento článok sa nedotýka ustanovení Bruselského dohovoru o súdnej právomoci a vykonávaní rozsudkov v občianskych a obchodných veciach.“

*Vnútroštátna právna úprava*

7 Článok 14 zákonného dekrétu č. 669 z 31. decembra 1996, ktorý bol po zmenách a doplneniach zmenený na zákon zákonom č. 30 z 28. februára 1997, v znení článku 147 zákona č. 388 z 23. decembra 2000 (riadna príloha GURI č. 302 z 29. decembra 2000, ďalej len „zákonný dekrét č. 669/1996“), stanovuje:

„Správne orgány štátu a neziskové verejné inštitúcie ukončia konania týkajúce sa výkonu vykonateľných súdnych rozhodnutí a rozhodcovských nálezov, ktoré obsahujú povinnosť zaplatiť peňažnú sumu, v lehote 120 dní od oznámenia exekučného titulu. Pred uplynutím tejto lehoty nemôže veriteľ pristúpiť k nútenému výkonu ani k oznámeniu platobného rozkazu.“

**Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka**

8 Caffaro, ktorý má exekučný titul vydaný podľa talianskej právnej úpravy, ktorou bola prebratá smernica 2000/35 do talianskeho práva, začal konanie o nútenom výkone proti Azienda.

9 Nútená exekúcia začala takzvaným prikázaním pohľadávky Azienda u Banca di Roma, na základe predvolania pred vnútroštátny súd, ktoré bolo oznámené Banca di Roma a Azienda.

10 Na pojednávaní z 13. júna 2006 Banca di Roma svojím vyhlásením potvrdila, že na jej účtoch sa nachádzajú sumy, ktoré patria Azienda a vyhlásila, že vykonala zablokovanie.

11 V priebehu toho istého pojednávania vnútroštátny súd zistil, že nútený výkon začal pred uplynutím lehoty 120 dní počítanej od oznámenia exekučného titulu, ktorá je stanovená v článku 14 zákonného dekrétu č. 669/1996.

12 Keďže sa Caffaro domnieval, že článok 14 zákonného dekrétu č. 669/1996 nie je v súlade so smernicou 2000/35, požiadal, aby sa uvedené ustanovenie neuplatnilo a subsidiárne, aby bolo vydané rozhodnutie vnútroštátneho súdu žiadajúce o výklad Súdneho dvora, aby mohol Súdny dvor rozhodnúť o súlade tohto vnútroštátneho ustanovenia s uvedenou smernicou.

13 Za týchto podmienok rozhodol Tribunale civile di Roma prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku, ktorú je možné zhrnúť takto:

„Má sa smernica 2000/35 vykladať v tom zmysle, že odporuje právnej úprave uvedenej v článku 14 zákonného dekrétu č. 669/1996, podľa ktorého veriteľ, ktorý má exekučný titul vzťahujúci sa k nespornej pohľadávke, ktorú mu má zaplatiť verejná správa v súvislosti s obchodnou transakciou, nemôže voči uvedenej verejnej správe žiadať nútený výkon pred uplynutím lehoty 120 dní od oznámenia exekučného titulu tejto verejnej správe?“

**O prejudiciálnej otázke**

14 Najskôr je potrebné uviesť, že smernica 2000/35 sa musí vykladať s ohľadom na cieľ sledovaný touto smernicou a na systém, ktorý vytvára (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. marca 2006, Honyvem Informazioni Commerciali, C-465/04, Zb. s. I-2879, bod 17).

15 V tejto súvislosti je nesporné, že smernica 2000/35 má za cieľ len v čo najväčšej možnej miere harmonizovať pravidlá a platobné postupy v členských štátoch s cieľom bojovať proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách.

16 Tak ako to už Súdny dvor mal príležitosť spresniť, uvedená smernica harmonizuje len niektoré osobitné pravidlá zamerané na boj proti týmto omeškaniam, a to úroky v prípade oneskorenej platby (článok 3), výhradu vlastníctva (článok 4) a postupy vymáhania nesporných pohľadávok (článok 5) (pozri rozsudky z 26. októbra 2006, Komisia/Taliansko, C-302/05, Zb. s. I-10597, bod 23, a z 3. apríla 2008, 01051 Telecom, C-306/06, Zb. s. I-1923, bod 21).

17 Navyše vo viacerých otázkach odkazuje táto smernica na použitie vnútroštátnej právnej úpravy. Ako vyplýva z odôvodnenia č. 15 smernice, ide najmä o prípad rôznych postupov núteného výkonu exekučného titulu, ako aj podmienok zastavenia alebo odkladu núteného výkonu tohto titulu (pozri rozsudok Komisia/Taliansko, už citovaný, bod 24).

18 Osobitne v rámci systému vytvoreného smernicou 2000/35 sa článok 5 tejto smernice obmedzuje len na požiadavku, aby členské štáty zabezpečili, že exekučný titul, tak ako je definovaný v článku 2 ods. 5 tejto smernice, je možné získať spravidla do

90 dní od podania žaloby alebo urobenia podania veriteľom na súde alebo na inom príslušnom orgáne za predpokladu, že dlh alebo okolnosti konania nie sú sporné. Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o postupy vymáhania nesporných pohľadávok, harmonizuje uvedená smernica len lehotu na získanie uvedeného exekučného titulu bez toho, aby upravovala postupy núteného výkonu, na ktoré sa naďalej uplatňuje vnútroštátne právo členských štátov.

19 Treba však konštatovať, že vnútroštátne ustanovenie, akým je ustanovenie v prejednávanej veci, sa nedotýka lehoty, v ktorej možno exekučný titul získať. Naopak, takéto ustanovenie konkrétne predpokladá, že veriteľ už takýto titul získal.

20 Tento záver nemôže spochybniť argumentáciu Komisie Európskych spoločenstiev, podľa ktorej sa článok 14 zákonného dekrétu č. 669/1996, ktorý stanovuje pozastavenie núteného výkonu na obdobie 120 dní, týka časti postupov vymáhania nespornej pohľadávky, ktorá predchádza nútenému výkonu, takže patrí do pôsobnosti smernice 2000/35.

21 Totiž aj za predpokladu, tak ako tvrdí Komisia, že uvedený článok 14 má za cieľ oddialiť začiatok konania o nútenom výkone, táto skutočnosť vôbec neovplyvňuje lehotu na získanie exekučného titulu. Takže ako vyplýva z bodu 18 tohto rozsudku, táto lehota predstavuje jediný aspekt postupov vymáhania nesporných pohľadávok, ktorý je harmonizovaný článkom 5 uvedenej smernice.

22 Okrem toho, hoci z vyššie uvedeného vyplýva, že podľa článku 14 zákonného dekrétu č. 669/1996 môže byť exekučný titul dočasne nevykonateľný, nevyplýva však z toho,

ako to tvrdí Komisia, že nedodržaním smernice 2000/35 je spochybnená účinná ochrana veriteľa.

23 Takže, tak ako uviedla generálna advokátka v bode 38 jej návrhov, môžu pokračovať nielen postupy nevyhnutné na vykonanie platby, ale, tak ako potvrdila aj talianska vláda v priebehu pojednávania, nie sú v žiadnom prípade pozastavené kroky Azienda, ktoré sú nevyhnutné v súvislosti so zaplatením jej dlhu. Práve naopak, podľa uvedeného článku 14 musí táto dlžná správa vykonať všetky kroky, aby mohol byť proces platby ukončený v lehote 120 dní.

24 Za týchto podmienok treba na položenú otázku odpovedať, že smernica 2000/35 sa má vykladať v tom zmysle, že neodporuje vnútroštátnemu ustanoveniu, akým je článok 14 zákonného dekrétu č. 669/1996, podľa ktorého veriteľ, ktorý má exekučný titul vzťahujúci sa k nespornej pohľadávke, ktorú mu má zaplatiť verejná správa v súvislosti s obchodnou transakciou, nemôže uskutočniť proti tejto správe nútený výkon pred uplynutím lehoty 120 dní od oznámenia exekučného titulu uvedenej správe.

**O trovách**

25 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

**Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa má vykladať v tom zmysle, že neodporuje vnútroštátnemu ustanoveniu, akým je článok 14 zákonného dekrétu č. 669/1996 z 31. decembra 1996, ktorý bol po zmenách a doplneniach zmenený na zákon zákonom č. 30 z 28. februára 1997, v znení článku 147 zákona č. 388 z 23. decembra 2000, podľa ktorého veriteľ, ktorý má exekučný titul vzťahujúci sa k nespornej pohľadávke, ktorú mu má zaplatiť verejná správa v súvislosti s obchodnou transakciou, nemôže uskutočniť proti tejto správe nútený výkon pred uplynutím lehoty 120 dní od oznámenia exekučného titulu uvedenej správe.**

Podpisy